

de

dure

dr l

mitch huguenin

hoe het
had **kunnen**
gaan...

Dag meneer.

*Mijn naam is Wilma.
Ik woon bij u schuin aan de
overkant.*

*U heeft het waarschijnlijk
niet in de gaten, maar uw
hond poept regelmatig
bij mij voor
de deur.*

*Ach, wat
vervelend.*

*Dat had ik helemaal
niet in de gaten.*

*Mijn excuus mevrouw.
Ik zorg ervoor dat
het niet meer
gebeurt.*

hoe het uiteindelijk ging...

de dure dr**ol**

Wilma is een hardwerkende vrouw van 35 jaar. Ze woont alleen en heeft ook geen kinderen, want haar carrière heeft altijd voorrang gekregen.

Een bewuste keuze waar ze dik tevreden mee is. Die relatie (en misschien wel kids) komen nog wel. Over een paar jaar of zo, als het écht gaat kriebelen.

Haar huis is strak, maar lekker sfeervol ingericht en haar tuin (voor en achter) ziet er altijd verzorgd uit. Een handjevol goede vrienden vervult haar sociale behoeften. Maar de burens houdt ze liever op afstand.

Naast haar werk als manager van de afdeling personeelszaken bij een internationaal bedrijf, doet ze graag aan sport. Vooral hardlopen en fietsen zorgen ervoor dat ze de dagelijkse stress van haar baan lekker kan ventileren. Alleen wordt Wilma de laatste tijd geconfronteerd met een nieuwe stressfactor. Een variant waar ze geen grip op heeft. En dat bevalt haar absoluut niet. Sinds kort ligt er namelijk regelmatig een flinke

hondendrol

voor haar huis. Vlak bij de ingang van haar keurige voortuintje.

De eerste keer dat ze deze drol spotte, was na een verfrissend rondje hardlopen.

Daar lag hij dan. Een flinke jongen en het had maar weinig gescheeld of die flinke jongen had onder haar comfortabele, hagelnieuwe hardloopschoen gezeten (de rechter).

Het eerste wat in Wilma opkwam was:

“Gatverdamme!”

En direct daarna kwam:

“Godverdomme!”

Geïrriteerd keek Wilma om zich heen, maar ze zag geen wandelaars met honden. Eigenlijk helemaal geen wandelaars. De straat was (zoals altijd) rustig zo rond etenstijd.

Zachtjes mopperend stapte ze haar huis binnen en verscheen even later weer met een pedaalemmerzak en om haar handen een setje keukenhandschoenen. Van die rubberen.

Met een vies gezicht wist ze de drol in de pedaalemmerzak te werken en met een zover mogelijk uitgestrekte arm deponeerde ze haar vangst in de kliko naast haar voordeur.

Smerig vond ze het. En van binnen wond ze zich op over het feit dat er mensen zijn die hun hond bij iemand voor de deur laten poepen zonder het op te ruimen.

“Asociaal en egoïstisch”

mopperde ze binnensmonds.

Na een grondige wasbeurt van haar handen (voor de zekerheid), bedaarde ze al snel en een uurtje later was ze het hele voorval eigenlijk al vergeten.

Totdat er twee dagen later alweer een drol lag...

Bijna op de zelfde plek. Alleen zag ze hem nu direct liggen toen ze na het werk uit haar auto stapte.

Het **“Gatverdamme!”** sloeg ze deze keer over. **“Godverdomme!”** klonk het uit Wilma's mond. Want het was deze keer geen gedachte meer. En ook niet het **“Aso's!”** dat er onmiddellijk achteraan kwam.

Ook nu was er verder niemand te bekennen op straat en na de boel weer te hebben weggehaald met een pedaalemmerzak en de rubberen keukenhandschoenen, trok ze haar hardlo outfit aan met het plan om een extra rondje te rennen vanwege die onverwachte dosis stress.

Normaal gezegd zorgde zo'n rondje hardlopen ervoor dat ze zich weer helemaal kon ontspannen, maar deze keer leek dat gewoon niet te werken. Sterker nog: ze werd bij het spotten van iedere (grotere) hond steeds een klein beetje bozer. Dus toen Wilma uiteindelijk weer thuis kwam, was ze alleen maar moe. En zeker niet ontspannen.

De rest van de week waren er geen drolincidenten meer.

Maar op maandag lag er weer één.

Alweer op (bijna) de zelfde plek en opnieuw zag ze dit exemplaar toen ze uit de auto stapte.

“En nou is het genoeg!”

Veel te hard gooide ze het portier van de auto achter zich dicht en stampvoetend stormde ze naar binnen en weer naar buiten met de derde pedaalemmerzak en haar rubberen keukenhandschoenen.

Vandaag sloeg Wilma haar hardlooprondje over. Ze had andere zaken aan haar hoofd...

Haar laptop startte zoemend op en al snel had ze via een zoekopdracht gevonden wat ze zocht.

De printer begon te ratelen en niet veel later had ze met behulp van een houten latje en een plastic

hoesje een bozig bordje gefabriceerd dat ze met een vastberaden gebaar bij de ingang van haar voortuin in de grond stak.

Het was een plaatje van een poepende hond met daar doorheen zo'n gebiedende rode 'Mag niet'-streep.

“Zo! Opgelost!”

dacht Wilma triomfantelijk en ze ging naar binnen om nog even voor het raam te kijken of er misschien al iemand met een (poepende) hond langs kwam lopen. Maar dat gebeurde niet.

Het bordje leek te werken. Een paar dagen lang was er bij haar voortuintje geen drol meer te bekennen.

Maar op vrijdag (na een verfrissende fietstocht op een ingelaste vrije dag) lag er verdomme weer een drol.

Gewoon pontificaal naast haar zelf gemaakte bordje. Als of ze het er om deden!

Wilma voelde het bloed naar haar hoofd stromen en de verkwikkende fietstocht was direct vergeten.

Weer die pedaalemmerzak. Weer die keukenhandschoenen en weer die grondige handenwasbeurt.

Haar laptop kwam opnieuw zoemend tot leven en na een paar driftige zoekopdrachten en wat ongeduldig geklik met de muis, pakte ze de telefoon en belde de gemeente.

*Tja, **natuurlijk** vinden we dat heel vervelend.*

***En ja**, daar zijn inderdaad verordeningen voor.*

***En nee**, we hebben niet genoeg mensen om daar continu op te controleren.*

***En ja**, we kunnen wel een afspraak maken om de situatie ter plaatse te komen bekijken. Want we zijn een kleine gemeente die graag wil dat haar inwoners naar volle tevredenheid kunnen wonen. Maandagochtend is een optie of anders wordt het donderdagmiddag.*

Nee, we werken alleen tijdens kantooruren. En niet in het weekend.

Prima, dan komt een collega van mij maandag om half tien bij u langs. Staat genoteerd mevrouw.

Mag ik uw adres nog een keer? En ook uw telefoonnummer voor de zekerheid. Voor als er onverhoopt iets tussenkomt.

Nadat Wilma haar werkgever had gebeld voor een extra vrije dag (wegens privéomstandigheden) ging het weekend zonder drolincident voorbij.

En op maandag werd er inderdaad net even na half tien aangebeld. Een keurige man van middelbare leeftijd stelde zich voor als Theo Buis en Wilma deed haar verhaal.

Meneer Buis had alle begrip voor de situatie, maar wilde nog wel even melden dat het niet was toegestaan om zomaar verbodsborden in de openbare ruimte te plaatsen. Ook al zijn ze gemaakt van een stukje papier in een plastic hoesje. Op een latje.

Daar zijn nou eenmaal regels voor, want anders staat de hele gemeente straks vol met zelfgemaakte bordjes. Dat begrijpt u vast wel.

Natuurlijk snapte hij wel dat Wilma geen drollen voor haar deur wil hebben, maar het bordje moest weg en meneer

Buis zou dan intern gaan overleggen wat in deze situatie de beste oplossing was.

Wilma zou diezelfde week nog iets van hem horen en of hij haar telefoonnummer nog even mocht noteren (voor als er onverhoopt iets tussenkomt).

Twee nieuwe drolincidenten later, belde meneer Buis op donderdagmiddag om te melden dat er overleg was geweest met betrekking tot haar 'vervelende situatie'.

Uit onderzoek was gebleken dat er in haar directe omgeving geen aangewezen hondenuitlaatplaatsen waren.

De conclusie van de gemeente was, dat daar hoogstwaarschijnlijk de oorzaak van het probleem lag. De cijfers met betrekking tot hondenpoepoverlast hadden dit ook bevestigd. Volgens meneer Buis.

En om dit probleem op te lossen was er een aanvraag ingediend voor het aanleggen van zo'n hondenuitlaatplaats. In het parkje in de buurt van Wilma's woning. De verwachting was dat dit zeker binnen twee tot drie maanden gerealiseerd zou moeten kunnen zijn.

Tot die tijd moest Wilma de drollen voor haar deur nog maar even **'slikken'**. Er werd aan een oplossing gewerkt en dit is het beste wat we op dit moment voor u kunnen doen.

De maanden gingen voorbij en Wilma was niet eens meer verbaasd als er met onregelmatige regelmaat weer een drol bij haar voortuin lag.

Nog even doorbijten maar, want inmiddels was bekend geworden dat de aanleg van de hondenuitlaatplaats over drie weken zou beginnen.

Er was zelfs een glasheldere brief aan alle inwoners van de gemeente gestuurd over de nieuw aan te leggen hondenuitlaatplaats en dat er (na voltooiing) controleurs zouden worden ingezet om de hondenpoepoverlast te lijf te gaan. De boetes waren niet mals en de actie zou worden ondersteund door een postercampagne waarin zou worden opgeroepen gebruik te maken van de aangewezen hondenuitlaatplaatsen.

Oh ja. Helaas werden de gemeentebelastingen hierdoor wel een beetje verhoogd, want het geld voor de aanleg moest natuurlijk ergens vandaan komen.

De burgemeester had de brief ondertekend.

Die verhoging van de belasting was nou ook weer niet Wilma's bedoeling, maar in ieder geval zou haar probleem zijn opgelost. Dan waren die paar extra tientjes per jaar maar een klein offer om haar stress te laten verdwijnen.

De hondeuitlaatplaatst werd aangelegd en daar werd flink wat werk voor verzet. Een week lang was een indrukwekkend team van werklui bezig geweest met de klus.

Wilma was zelfs een paar keer gaan kijken naar de vorderingen. Samen met nog wat andere nieuwsgierige wandelaars, waarvan sommige mopperden op de aangekondigde verhoging van de gemeentebelasting.

Wilma schudde dan ook maar afkeurende haar hoofd, want het leek haar niet verstandig om te melden dat **juist zij** die verhoging had veroorzaakt. Ook al kwam het natuurlijk eigenlijk door die **egoïstische aso** die zijn (of haar) hond bij haar voortuintje liet poepen.

Bovendien was het vast zo'n werkeloze in trainingspak met zo'n vechthond. Eigenlijk bewees ze de gemeente dus een dienst. Want van dat soort mensen heb je alleen maar last.

Op dinsdag was de uitlaatplaats klaar. De postercampagne ging van start en de controleurs deelden zelfs hier en daar een boete uit.

Op woensdag lag er weer een drol bij Wilma voor de deur...

Ziedend hing ze de volgende ochtend aan de telefoon bij

de gemeente.

Meneer Buis vond het nog steeds vervelend, maar verder kon hij ook niets meer voor haar doen.

Zijn controleurs konden natuurlijk niet dag en nacht bij Wilma voor de deur posten en de gemeente had haar verantwoordelijkheid genomen door de hondenuitlaatplaats aan te leggen.

Wat hun betreft was Wilma's klacht daarmee opgelost en afgehandeld.

Maar Wilma wilde van haar **drollenstress** af. Dus begon haar laptop weer te zoemen en haar muis weer te klikken en nog diezelfde week werd er een pakketje bezorgd.

Zelf was ze niet zo handig met elektronica, maar een goede vriend kwam langs om haar nieuwe waterdichte beveiligingscamera aan de buitenmuur van haar huis te bevestigen. En zo geschiedde.

De camera werd opgehangen, aangesloten en geïnstalleerd, zodat Wilma op haar laptop iedere avond de opgenomen beelden kon terugkijken.

De hardloopprondjes en de fietstochten werden daarna even vergeten, want iedere dag (na haar werk) zat Wilma met samengeknepen ogen te kijken naar de beelden van haar voortuin en een stukje van haar straat.

Steeds een beetje vooruit klikkend, zag ze van alles voor haar huis gebeuren. Als ze niet zo was gebrand op het betrappen van de 'dader', zou ze zich misschien zelfs een ongemakkelijke voyeur vinden.

Wilma zag de postbode op zijn ronde, spelende kinderen, wandelende mensen met hond, wandelende mensen zonder hond. Maar niemand (met hond) bleef bij haar voortuintje staan. Zelfs niet om even tegen haar keurig gesnoeide lage heg te plassen. De honden dan natuurlijk.

Maar toen Wilma op maandag na haar werk weer een drol vond, wist ze dat ze beet had...

Dat opruimen kwam later wel en zonder zelfs eerst maar haar jas uit te doen, klikte ze als een bezetene door de opgenomen beelden.

“Ja! Daar! Ik heb je! Egoïstische aso!”

Met rooie koontjes van de spanning zag Wilma een wandelaar met hond in beeld schuiven.

De wandelaar leek niet van plan te stoppen bij haar voortuin, maar de hond (zo'n grote blonde) deed dat wel. En (ja hoor) ze zag duidelijk dat de hond ging zitten om niet veel later weer met het baasje mee te lopen.

Bijna in extase spoelde Wilma de scène terug. En nog een keer. En opnieuw. Tot het uiterste gefocust de 'dader' te herkennen.

Maar...

Er klopte iets niet.

Waarom keek het baasje niet naar zijn hond. En wat had hij daar in zijn hand. Zo'n Nordic Walking-ding? En waarom maar één dan?

De beelden waren best van redelijke kwaliteit (haar nieuwe camera was tenslotte niet goedkoop geweest), maar het was buiten al flink aan het schemeren en Wilma kon niet goed ontwaren of dit dan misschien een oudere man was. En bij het aanlopen en weglopen, leek hij niet bepaald slecht ter been. Meer een normale wandelpas eigenlijk.

En toen begreep Wilma het pas.

Het besef van wat ze net had gezien, kroop als een rood masker van gloeiende schaamte over haar wangen.

Dat is die blinde man van schuin aan de overkant. En dat 'Nordic Walking-ding' is zo'n witte stok met rode strepen. Deze man **weet** helemaal niet dat zijn hond daar zit te

poepen. En deze arme man **weet** helemaal niet dat er brieven door de gemeente zijn verstuurd over een nieuwe hondenuitlaatplaats.

En die postercampagne is natuurlijk ook aan hem voorbij gegaan.

Wilma zakte achterover in haar stoel en de afgelopen maanden tolden als een verschrikkelijk slechte film door haar hoofd.

Hoe had ze zo stom kunnen zijn om direct aan te nemen dat zelfs die eerste drol een asociale en egoïstische actie was geweest. Van een werkeloze. In trainingspak. Met een vechthond.

Alle moeite. Alle stress, al het geld was voor niets geweest. Haar driftaanvallen na de vondst van iedere drol. De ergernissen. De moeite voor het maken van dat verbodsbordje, de gemeenteambtenaar (Theo Buis), de interne overleggen op het gemeentehuis, de aanleg van een hondenuitlaatplaats, de verstuurde brieven, de hondenoepcampagne, de verhoging van de gemeentelijke belasting. Alles...

Dat had allemaal voorkomen kunnen worden als Wilma er niet blindelings vanuit was gegaan dat zij slachtoffer was geworden van een **asociale egoïst**.

Die maandenlange uitputtingslag van stress, moeite en geld had niet hoeven als zij had geïnvesteerd in de aanpak van de oorzaak in plaats van het **egoïstisch** af dwingen van een oplossing van **haar** probleem.

Maar hoe dan?

Hoe had ze kunnen weten dat het juist de hond van haar blinde overbuurman was die bij haar voortuin poepte? Door wat bij de burens rond te vragen bijvoorbeeld. **Door contact te leggen. Door te praten met de juiste mensen.** Haar buurvrouw van in de zeventig kwam bijna de deur niet uit. Wilma ziet haar regelmatig voor het raam zitten als ze van haar werk komt.

Juist zij had haar waarschijnlijk de eerste dag al kunnen vertellen waar die drol vandaan was gekomen.

Stom, stom, stom!

Wilma sloeg zichzelf nog net niet tegen het voorhoofd bij het uitspreken van deze woorden, maar eigenlijk vond ze dat dit gewoon verdiende. Want stom was het zeker.

Door haar foute aanname was er heel veel tijd, moeite en geld geïnvesteerd met he-le-maal nul resultaat.

En de oplossing was zo eenvoudig...

Beschaamd klapte ze haar laptop dicht en stapte door de voordeur naar buiten. Haar jas had ze nog aan.

Schuin aan de overkant belde ze aan bij haar blinde overbuurman en niet veel later deed hij (samen met zijn grote blonde hond) de deur open.

Dag meneer.

*Mijn naam is Wilma.
Ik woon bij u schuin aan de overkant.
U heeft het waarschijnlijk niet in de gaten, maar uw hond poept regelmatig bij mij voor de deur.*

Het kwam er uit met een heel klein stemmetje.

Van schaamte.

De blinde buurman trok een oprecht verbaasde frons in zijn voorhoofd en zei:

*Ach, wat vervelend.
Dat had ik helemaal niet in de gaten.*

*Mijn excuus mevrouw.
Ik zorg ervoor dat het niet meer gebeurt.*

Op de tast aaide hij hierbij zijn trouwe (grote blonde) begeleider over de kop.

En zo was het maandenlange probleem van Wilma binnen een paar minuten opgelost.

Maar blij is ze er niet van geworden.

nawoord

(gejat van
Albert Einstein)

*“We kunnen
een probleem
niet oplossen
met de
denkwijze
die het heeft
veroorzaakt”*

o v e r m i t c h

Met zijn bedrijf **iWords.nl** helpt Mitch grote en kleine ondernemers met het verbeteren van hun communicatiestijl.

Door middel van **training, advies, tekst, beeld** en onregelmatige **blogs** op zijn website laat hij zien hoe je door een goede communicatiestijl met veel minder moeite je doel kunt bereiken.

www.iwords.nl

